Ч. 217. Второк 11 жовтня (28 вересня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(З краєвих соймів. — Росийско-японьска війна.)

Суботнїшне засїдане галицкого сойму розпочало ся о годинї $11^1/_2$ перед полуднем. На дневнім порядку стояли: 1) девять т. зв. перших читань самостійних посольских внесень, між ними внесене пос. Станїньского і тов. в справі виборчої реформи на основі загального і рівного безпосередного права голосованя, пос. Брунїцкого в справі увільненя громад від видатків на цїли войскові при їх співділаню, пос. Меруновича в справі відданя копалень соли і галицких жуп в заряд чи аренду краю, пос. Вайгінґера в справі заложеня женьскої учит. сем. в Тарнові і пос. Малаховского в справі признаня Львовови права побору податку від спадщини на річ місцевого фонду убогих. — 2) три справозданя краєвого Видїлу в справі уділеня права побору мит на повітових дорогах повітовим видїлам в Підгайцях і Жовкві, 3) доповняючий вибір одного члена комісиї краєвого господарства, 4) верифікация соймових виборів, неполагоджених ще на попереднім засїданю. По відчитаню інтерпеляций і полагодженю внесених петиций, приступлено до першого читаня посольских внесень і повідсилано їх до дотичних комісий. О годинї $2^1/_4$ з полудня замкнув п. Маршалок краєвий засїдане і назначив слїдуюче на понедїлок на годину 10 рано.

В шлескім соймі на засїданю в пятницю мотивував пос. Міхейда своє внесене о реформу виборчої ординациї. Бесїдник домагав ся безпроволочного заведеня V. куриї, збільшеня числа мандатів з сїльских громад, заведеня тайного голосованя, нового уґрупованя і справедливого улаженя виборчих округів сїльскої куриї. Ухвалено відослати справу до комісиї.

В країньскім соймі на послїднім засїданю п. Ґрібар поставив внесене візваня правительства, аби прискорило працї в справі заснованя словіньского унїверситету в Люблянї. В часї дискусиї прийшло до чинних зневаг між панами Тавчаром а Шустерсічом. Серед великого збентеженя послів засїдане замкнено.

У ческого маршалка краю кн. Лобковица відбула ся в пятницю заповідана конференция президий клюбів. Розходило ся о те, чи і за яку цїну Нїмцї залишать в соймі обструкцию при предложенях для населеня потерпівшого від елементарних нещасть. Представителї Нїмцїв запитували Чехів, чи они відступлять від обструкциї в парляментї, на случай, коли Нїмцї залишать обструкцию в соймі. Нїмецка обструкция в соймі не є іменно нїчим иншим, як лиш відповідю на ческу обструкцию в державній радї. Репрезентанти Чехів викручували ся тим, що тепер розходить ся о справу чисто економічну, при котрій полїтична дискусия не є на часї. По довшій дискусиї ухвалено, що участники конференциї здадуть справу своїм клюбам, а о судьбі теперішної сесиї остаточно порішить слїдуюча конференция, котра збере ся дня 11 с. м. Від висліду тої конференциї буде зависїти, чи сойм збере ся в середу, чи буде розвязаний.

З поля росийско-японьскої війни надходять вісти, з котрих виходить, що Куропаткин не думає уступати добровільно у Мукдену і що в околици того міста треба вже в короткім часї надїяти ся нової великої битви. Росийскі передні сторожі стикають ся з Японцями о кілька кільометрів на північ під Янтай і Пенсїку. — Японцї ладять ся вже до зимованя, бо громадять велику силу всїляких запасів коло Ляояну.

Про настрій в Японії пише Berliner-Lokal-Anzeiger: Голоси, які віщували скорий і побідний конець тої війни, в Токіо вже утихли; за те множать ся познаки, що пересьвідчене о конечности нових і великих жертв обіймає чим раз ширші круги японьского населеня. І так доносять звідтам під днем 6 с. м.: Ґр. Окума виголосив тут вчера бесїду, в котрій

Морский пес.

(Оповіданє Ґустава Віда.)

Було то того лїта, коли я мешкав над Каттерґатан на милю від Ебельторфт. Я якраз відчинив було вікно і стояв там в сорочцї витягаючись, вдихаючи в себе з приятностию милий, сьвіжий ранїший воздух, що ніс ся з моря понад вузке побереже. Я спав знаменито від дванайцятої до пів до десятої і менї снило ся приятно.

А тепер сьвітило сонце та поблискувало по водї; а на филях були маленькі білі гребенї і великі, білі меви у воздусї. Все було таке сьвіже та красне, замашливе, а я знову звинув і витягнув ся та рад був з того, що такий гарний день. Аж ось побіг поза угол моєї хати якийсь чоловік без сурдута, простоволосий і в панчохах. Біг так борзо, як лише міг, почерез леваду до двора, де я ходив на обід, бо я бачите ночував і працював в двірку, де нїхто не мешкав, а котрий стояв на яких 5 до 10 кроків до води. Я знав добре того чоловіка, він називав ся Крестен і був проводирем робітників у вапнярни по тамтім боцї. Коли так виджу, як він біжить попри мене, думаю собі: Нива красна, погода, сонце сьвітить, птички сьпівають, трава росте, небо синїє, ти встав в як найлїпшім гуморі, отто була би якраз найпізнїйша пора, щоби якийсь вапнистий горб завалив ся і засипав гірко працюючих батьків родини!

Отже я став чим скорше натягати на себе одїж, вибіг з хати та побіг до двора за Крестеном. Коли я увійшов на подвірє, він вертаючи, перебіг знов попри мене і мало що не перевернув мене на порозї.

— Що такого стало ся?

— Морский пес — сказав він цїлий червоний на лици і спочений.

— Що? — повторив я.

Але він вже вибіг з двора та пігнав в своїх панчохах дорогою в долину, мов би то розходилось о чиєсь житє. Мій господар сидїв в конторі і кінчив свої вапняні рахунки, бо то була субота.

— Що такого стало ся? Чого Крестен пігнав?

— Та морский пес.

— Морский пес?... Може вкусив єго?

— Вкусив морский пес? Хиба ви не знаєте, що то є морский пес?

— Якжеж не знаю? Бог сьвідком, що знаю — сказав я — я був домашним учителем натуральної.

— Там до чорта, а чомуж питаєте, чи він єго не вкусив?

— Та буває на сьвітї тілько всїлякого дива... Отже як єму дїло з тим морским псом?

— Яке дїло? Очевидно хотїв єго застрілити.

— Застрілити єго?

— Таж кажу, що застрілити рушницею.

— Ну, та бо кажіть вже раз таки по правдї — просив я — що то такого стало ся з тим морским псом?

— Лежить, он там, у водї, коло вапнярки, а тепер Крестен хоче єго стріляти — клав менї властитель реальности добре на розум і при кождім слові бив ся долонею по нозї.

— Та бо він не має рушницї.

— Нї, він не має рушницї! — говорив мій господар дальше так само сердито — отже прибіг сюди, щоби єї собі пожичити, а у мене нема набоїв.

— Ну — кажу — а то не застрілить єго.

— А я присяг би, чоловіче, що застрілить.

— Таже прецї не має рушницї — кажу єму і трохи не плачу.

— Чоловіче — відозвав ся властитель реальности і з сожалїнем поклав менї свою руку на плече — прецінь на сьвітї ще більше рушниць, не лиш моя одна, чи не так? Отже так а тепер побіг він за нею на лїсничівку?

— На лїсничівку? Таже туди треба іти чверть години.

— То правда! Але він таки туди пігнав.

— А пес же морский буде чекати на него? Деж він, кажете, лежить? — спитав я цїкаво.

— Господи сьвятий — відозвав ся на то властитель реальности і зложив руки до молитви — хибаж зачинати Вам знову з кінця?

— Нї — кажу — не треба, вже знаю. Тепер вже іду. — І я вийшов.

— А кави насамперед не напєте ся? — клікнув він за мною.

— Нї — відповів я — нема часу на то. — Я побіг через леваду назад до мого двірка і взяв там револьвер та й парасолю, щоби мати прецї якусь зброю при собі, а відтак пустив ся понад беріг до вапнярки.

заявив, що нарід мусить приготовити ся на довгу війну, котрої кінця годі предвидіти, але котра може протягнути ся найменше два роки і з причини тої видатків на два міліярди єнів. Японія буде мусіла вже в найблизшім часі постарати ся о позичку 500 міліонів єнів. Бесідник взивав до ощадности і висказав пересьвідчене, що війна скінчить ся для Японців щасливо.

Новинки.

Львів дня 10-го жовтня 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував надзвичайного проф. Ів. Лося звичайним професором славяньскої фільольоґії на університеті в Кракові.

— **Перенесеня.** П. Президент міністрів як міністер судівництва переніс судових ад'юнктів Копр. Венгровского з Косова до Потока золотого і Ром. Думина з Потока золотого до Косова. — П. Намістник переніс концептового практиканта Намістництва Волод. Зачка зі Зборова до Бжеска.

— **Новий президент Буковини**, др. Бляйлебен виїхав дня 6 с. м. в товаристві жени з Відня до Черновець, де обіймив урядоване. Др. Бляйлебен був доси шефом президияльної канцеляриї в міністерстві справ внутрішних.

— **З нотарияльних кругів.** П. Антін Телесницкий, бувший субститут пок. львівского нотаря Піпка, іменований рішенем краєвого суду субститутом нотарияльної канцеляриї п Сам. Квасницкого у Львові.

— **Крадїж в поїздї.** З ваґона II кляси поспішного поїзду, що ішов в пятницю по полудни з Кракова до Львова, украдено ґр. П. з Риманова і п. Л. Ц. два подорожні куферки з жовтої шкіри.

— **Огнї.** З Гусятина доносять: В громаді Личківцях, тутешного повіта, знищив огонь сими днями 5 селяньских загород, вартости звиж 10.000 корон. Спалені будинки були обезпечені ледве на 800 К. Причиною пожару були діти, що бавили ся сірниками.

— **Удушені ґазом.** З Перемишля доносять: В часї чищеня кирницї в монастири оо. Реформатів удушили ґази будівничого підприємця Йосифа Бара і робітника Стефана Лозиньского. Трегого робітника, Стефаниша, відратовано і відвезено до шпиталю.

— **Смерть 5 осіб в пропасти.** З Цермат коло Цириха в Швайцариї доносять: Дня 6 с. м. вибрав ся тутешний господар, Равет возом разом з родиною зложеною з 4 осіб до Віеж. В дорозї конї сполошили ся і віз разом з сидячими в нім особами упав в пропасть. Ровет і цїла его родина погибли на місци.

— **Намірене самоубийство.** Зарібник Войт. В. положив ся вчера вечером на зелізничий шлях на хвилю перед тим, як мав переходити поїзд. Замітив его поліциянт і забрав з шин. В поліциї зізнав В., що положив ся на шини в самоубийчім намірі, бо посварив ся з жінкою і одним столярем, котрий прийшов до него на забаву і розпочав сварню та ударив Вайт. В. кулаком в око.

— **Дефравдация.** В державній друкарні в Будапешті викрито великі злодійства. Доривочний контр викрив, що пачки зі стемплями, почтовими значками і векслевими бляикстами були підібрані і в кождій пачцї не ставало по кілька штук вартістних паперів.

— **Арештоване росийского капітана.** З Мисловиць доносять: З граничної стациї в Моджеєві утїк тамтого тиждня оден вояк до Галичини. Капітан Малиновский, що до его відділу належав вояк, удав ся через пруску територию, т. зв. трицїсарский кут до села Домброви, де надіяв ся віднайти утїкача. І справдї удало ся єму зловити дезертира, при чім поміг єму місцевий війт. Звязаного вояка всадив на віз і вже їхав з ним до росийскої границї. Однак заки доїхали до мети, приловив їх австрийский жандарм, арештував обох і відставив до вязниці в Хшанові. Приарештовано також війта, що помагав ловити і вязати дезертира.

— **Смерть з уяви.** Доносять, що в місцевости Сінсінаті в Америцї померла недавно молода учителька Ґерріт серед незвичайних обставин. Від якогось часу терпіла на гіпохондрию і дуже часто висказувала бажане, позбавити себе житя. Недавно в присутности родичів витягнула фляшочку і удаючи, що утроїла ся, упала на землю та вкоротцї померла. Дослїди лікарскі виказують, що фляшочка була щільно замкнена і що нещасна зовсім не зажила отруї.

— **Страшні числа.** Як доносять американьскі дневники, тамтого року погибло в Сполучених Державах наслїдком зелїзничих катастроф 9.840 осіб, а потерпіло рани 76.653 осіб. Число осіб, що погибли на зелїзницях від року 1895 во 1903, виносить 67.148, ранених 439.542. Урядовий звіт зазначує при тім, що число зелїзничих катастроф зростає постійно в Сполучених Державах.

— **Поможіть погорільцям!** Дня 3 с. м. навістив великий пожар місточко Топорів, брідского повіта. В протягу чотирох годин вигоріло 111 домів, так що 194 майже самих жидівских родин, числячих около 1400 душ зістало без даху, стративши майже цїле своє майно — бо о ратунку не могло бути і бесїди. Для несеня помочи тим нещасливим людям завязав ся місцевий комітет ратунковий і просить всїх Добродіїв о ласкаву поміч для нещасливих погорільцїв. Лепти надсилати просить ся на руки Уряду парохіяльного в Топорові. — О. М. Дзерович, парох в Топорові.

— **Родимцї!** купуйте льоси „Сокола" у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола"!

Штука, наука і лїтература.

— **Руско-німецкий словар,** уложив Омелян Попович. Сей словар містать на XII. + 319 сторонах (21 аркушів) гарного друку великої вісімки не тільки значінє, але й відміну слів. Наклад закупила книгарня Рехенберґа і Спілки в Черніцях і продає брошурований примірник по 5 К, а оправлений по 6 К. Замовлені в друкарни „Руской Ради" примірники коштують в оправі 5 К, а пересилкою почтовою о 20 сот. більше.

Телеґрами.

Відень 10 жовтня. Вчера перед полуднем в школї кадетскій в Брайтензе в присутности міністра війни і инших достойників, відслонено статую цїсаря Франц Йосифа I.

Там на долинї не було видко анї живої душі. Лопати, чакани та підойми лежали порозкидані. Тут стояла одна пара деревляних черевиків, там друга. Все виглядало так, як би всїх робітників взяв невисказаний страх і они повтїкали. Лиш горб стояв, в цїлій околици, в цїлій своїй імпонуючій висоті сто двайцять і пять стіп, з покладами кварцу, глини і вапняка на переміну. А він виглядав досить кріпко, щоби міг устояти ся аж до кінця сьвіта та ще і кілька сот літ по тім. Але з морского пса не було видко і слїду.

Я обернув ся і поглянув на море: саме коло побережа було оно темно брунатне, трохи дальше зелене, відтак знову брунатне, а далеко від берега сине. Там плило кілька кораблїв, близше берега стояло кілька рибацких лодий і запускали сїти у воду.

Але у водї не було видно морского пса.

Я сховав револьвер в кишеню, а парасолю під паху, і подумав собі, як то зле, що я не випив в дворі кави.

Але все таки пішов дальше вздовж побережа від нової вапнярки до старої. По дорозї наткнув ся на кілька пар черевиків, а може на двайцять кроків від них лежала пара сірих вовняних штанів, з білою лямівкою. Отже то сюди ішло войско! — подумав я собі і знову набрав духа. Я виймив револьвер з кишені, отворив парасолю та ішов дальше. Та як раз, коли я голову похилив над якийсь вал чи гребію, зроблену з каміня і кремінчаків з вапнярки, побачив я морского пса.

Він лежав тут і вигрівав ся до сонця на якійсь камінній плитї, може на пятьдесять ліктів від берега. Коли мене зачув, обернув голову і засьвітив зухвало очима.

Я наставив револьвер до зьвіра, блиснув нікльовою покривою в сонци та сказав:

— Видиш то, старий грішнику?

Але зьвір відвернув голову глумливо, витягнув ся вигідно і зївнув лїниво. А відтак лежав знову тихенько і рад був з того, що вода его полоскала.

Мене то гнївало. Бо й бесїди не було, щоби я его так здалека міг застрілити моїм револьвером.

Я став розглядати ся, чи не побачу де якого відважного чоловіка, котрого би я намовив, щоби взяв мене на каркоші та поніс у воду, аби я міг стріляти. Але нігде не було видко анї одної живої душі.

Пес морский лежав собі і очевидно сьміяв ся з мене а я таки вкразно видів, як то єго знаменито забавляє. Качав своєю як ковбан головою то в один бік то в другий, загнув задні лаби і малий короткий хвіст на плечі, зївнув, форкнув і з вдоволенєм пустив воздух ніздрями. Раз менї здавало ся, як би він плюнув на мене.

Мене то страшенно гнївало, що мушу тут так спокійно стояти і терпіти его нечемність та вже й думав об тім, як би то розібрати ся і полїзти у воду та покарати его за то. Аж ось нараз чую, як онтам з горба котить ся камінє. І заким я ще встиг обернути ся, аж то хтось стрілив.... раз, другий, третий, четвертий — кільканайцять разів, а рівночасно на побережу зароїло ся від людий. По переду всїх біг Крестен, все ще в панчохах і простоволосий а за ним бігцем другі робітники з вапнярки і всї узброєні люди з лїсничівки.

Пес морский щез десь з камінної плити; але видко его у водї, як він там лежить і вє ся.

— У воду за ним! У воду! — кричать всї враз.

Вже поринає! Аби мене так чорт вхопив! — крикнув один. — Крестене, Крестене! Борше! Борше!

А Крестен не питаючи богато, дає рушницю котромусь, що стояв коло него і кидає ся таки в штанах, в сорочцї, камізельцї, панчохах у всім в море.

— Трохи на право! — кричить один.

— Трохи на ліво! — кричить другий. А Крестен стоїть і танцює нїби польки — іде по каміню у водї по самі груди.

— Він тут — дає він наконець знати. — Лежить на днї.

— Іди під воду, Крестене!

— Ба, але бо....

— Не питай нічого! Борше, під воду! Напеш ся трохи води, тілько й всего!

І Крестен пішов під воду.

Незадовго потім виринув знову.

— Ще жиє — дає він знати — хоче кусати.

А вода лле ся цюрком тому чоловікови по лици.

— Мусиш ще раз іти під воду! — кричать до него. — Ще раз, Крестен, любчику. Чейже риби не пустимо.

Крестен пішов ще раз під воду. Вода лиш закрутила ся в тім місци, де він поринув. Але за кілька хвиль опісля виринув знов, та сим разом вже з морским псом. Держить его триумфуючо за задні лаби, а він крутать ся і вє ся, хотїв би вирвати ся.

Цїла громада на березї кричить гурра, а Крестен бреде гордо до берега і кидає „рибу" перед себе на землю.

— У-ух! — каже він і віддає з себе з пів лїтри морскої води — ну, отто вам раз була історня!

— Ти перемок, небоже? — питає его якась щира душа.

Петербуг 10 жовтня (Росийска аґ. тел аґр.). Поголоски о близьких змінах в начальній команді на поли борби не суть правдиві. Они лиш представляють загальне бажанє в Росиї, аби Куропаткинови полишити свобідну руку в переведеню его плянів.

Петербург 10 жовтня. „Правіт. Вестнік" оголошує дневний приказ Куропаткина до войска з дня 2 с. м., в котрім заповідає, що прийшов час, аби виступити против Японців і загріває їх до хоробрости.

Білгород 10 жовтня. В суботу відбуло ся в Монастири Зичи помазаня короля Петра I. в присутности многих достойників.

Льондон 10 жовтня. Як доносять з Харбина, Росияни розпочали на цілій лінії загальний похід зачепний і ідуть в напрямі на Янтай.

Токіо 10 жовтня. Мікадо надав кн. Ант. Гогенцоллернови ордер хризантеми.

НАДІСЛАНЕ.

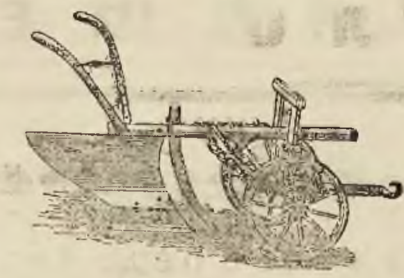

— Ні — каже Крестен і сьміє ся, а він сам виглядає як морский пес, так прилипло єму мокре волосе до голови, а одїж до тїла.

Стоять всї і дивлять ся на правдивого морского пса, що лежить перед ними на земли. Він звертає очима і показує зуби та нїби чекає нагоди, щоби їм в течи. Не можна нїяк пізнати, де він поцїлений. Штуркають его кольбами, оглядають і радять, чи не „змилувати би ся" над ним і не застрілити на смерть.

Аж нараз один відзиває ся:

— Але твій годинник, Крестене?

— Ог, чорти вже взяли его — каже Крестен, витягає годинник з кишені в камізельці і прикладає до уха.

— Іде — каже успокоєний і вилизає воду з него.

— А гроші? — питає нараз другий робітник.

— Які гроші?

— А наша платня, що ти єї дістав нинї рано?

— Падоньку! — каже Крестень і чим скорше сягає рукою до лївої кишені в штанах та витягає три мокрісенькі банкноти по десять корон, котрі так розмокли ся як бібула.

— А то ти сьвиньства наробив — каже другий робітник і бере осторожно банкноти межи пальцї — якого ти чорта лїз у воду, ти злодїю?

— Таже ви мене самі гнали — каже Крестень.

— Гнали! — а тобі не було іти.

— Таже треба було звіря витягнути.

— Прокляте стерво, що нам тепер з него, сказав другий і копнув морского пса ногою, котрий все ще лежав на тім самім місци і завертав очима — з тих шмат не буде вже гроший!

— А хиба я то не говорив завсїгди — відозвав ся третий робітник, мужчина великого росту, потяжкий з червоним сьвітячим лицем і руками як довбнями — не треба нам Крестена за проводаря, бо він нїколи на нїчо не уважає.

— Та чей не можемо — казав четвертий — викидати нашу кервавицю за его пасячі штуки!

— От вам смердяче стерво — відозвав ся знов тамтой третий і сплюнув на морского пса.

Нараз схилив ся, схопив его за задні лаби, розмахав кілька разів у воздусї і кинув ним у воду.

— Нехай собі тепер Крестен іде за ним, коли має охоту — сказав він — тепер бодай не має нїчого при собі нашого, що міг би нам запропастити через свій дурний розум.

А відтак кивнув головою на своїх товаришів, щоби ішли за ним. Та й всї пішли до вапнярки, поволи й тихо та з понурими головами. Люди з ліса постояли ще хвильку, не знаючи, що робити, і дивили ся за ними. Але відтак і они перевісили тихенько свої рушниці через плече та забрали ся дорогою в противну сторону.

А тепер остали ся лиш ми оба, Крестен і я, на побовевици. Він стояв з своїм годинником в руці а я з своїм револьвером та парасолею.

А коли я трохи пригноблений глипнув понад море, здає ся менї, що я зовсім виразно видів, як морский пес виставив голову з води і вишкірив до нас зуби....

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·26	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає Адам Бреховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйнї цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички . . . .**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїннї папери льокованї в банках і на рахунках біж. .**	**280.681 К**
Фонди резервові .	**21.318 К**		

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках. Величина образа 55×65 цтм. Набути можна у

Антона Хойнацкого

Аптика в Королївцї
В. АЛЄРГАНДА

поручає

АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗІЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, груднї сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: горсть зїль тих запарює ся в шклянцї килячої води і той відвар пе ся в хітнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Головна аґенция дневників
СТ. СОКОЛОВСКОГО
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).